

A KEZDET

1994. augusztus 8-án a csoportunkat szállító repülőgép Brüsszelből indulva, Uganda Entebbe repülőtérén keresztül este 9:15-kor megérkezett Kenyába, Nairobibá. Ez volt az első alkalom, hogy Afrika földjére léptem. Mikor kijöttünk a repülőtér sötétben megvilágított szabadtéri részéről, megkaptuk bőröndjeinket, és kitöltöttük a belépéskor szükséges formanyomtatványokat. Sok rongyos ruhába öltözött embert láttunk, akik várták vendégeiket. Könnyű volt köztük ismerős arcokat találni, Dorothy és Detho testvérnőket. Örömmel üdvözöltek minket, és elvittek autójukkal a panzióba. Afrika földjén ezen az éjjelen imádkoztam először térde borulva Istenhez.

„Uram! Az elmúlt számos év során nem én szolgáltalak Téged, hanem Te szolgáltál felém. A Te hűséges törődésed és vezetésed formált evangéliumot hirdető prédikátort egy értéktelen, gonosz és szennyes személyből, belőlem. Most pedig még azt is lehetővé tette számomra, hogy ide, Afrika földjére jöjjek. Uram, valóban nem én szolgáltalak Téged. Te voltál az, aki szolgáltál felém idáig. Mostantól kezdve én szeretnék szolgálni Téged, Uram! Kérlek, fogadd el az odaadásomat.”

Szívemből szolgálni akartam Őt. Eddig kívülről úgy látszott, mintha én szolgáltam volna az Urat, de nagyon gyakran szeszélyes voltam, és a testi vágyaimat követtem. Mindezek közben az Úr egyszer sem fordította el tőlem az arcát, hanem hűségesen velem volt. Bármikor, amikor nehézségekkel találkoztam szembe, és minden egyes esetben, mikor problémám volt, mindig segített, vezetett, és gondot viselt rólam. Erre a tényre visszatekintve, én nem tudok mással segíteni, csak tanúsítani tudom, hogy nem én szolgáltam Őt, hanem az Úr szolgált felém. Térdre borulva imádkoztam az Úr előtt: „Atyám! Szeretnék szolgálni azzal, hogy szolgálak Afrika népe felé. Könyörgök, adj nekem alkalmat, hogy szolgáljalak Téged itt, Afrika földjén.”

Sok országban voltam hirdetni az evangéliumot. Mindenütt, ahová mentem, bátorítást kaptam, hogy maradjak ott, és hirdessem az evangéliumot annak a nemzetnek. De ez még inkább így volt Afrikában. Egyszerűen nem akartam visszatérni Koreába. Erősen megragadott a buzgó vágy, hogy maradjak, és hirdessem ott az örömhírt. Azonban mikor az evangélium munkájára gondoltam, például a misszionárius iskolára, a különböző gyülekezetekre, a nagy evangéliumi konferenciára és így tovább, vissza kellett térnem Koreába. Útban visszafelé, az erős nyomás maradt a szívemben: „Miért kell visszamennem Koreába?”

Az első éjszakát tehát így töltöttem Afrikában. A következő nap reggeli után Dorothy és Detho testvérnők kíséretében elmentünk az összejövetel helyszínére, amely egy nagy stadion volt. Semmi árnyék nem volt ebben a nagy stadionban, kivéve a királyi ülőrészt. Mindazonáltal

körülbelül háromezer afrikai ült az erős napsütésben, és hallgatta a prédikációt. Egy pásztor angolul prédikált egy másik tolmácsolta az anyanyelvükre. Mikor láttam őszinte és komoly hozzáállásukat, amivel a prédikációt hallgatták, nem tudtam elfojtani a szívemből feltörő vágyat, hogy tanúbizonyságot tegyek számukra.

Odamentünk az összejövetel szponzoraihoz, és bemutatkoztam nekik. Lelkendezve üdvözöltek, egy cédulát raktak a hajtókámra a nevemmel, és kijelölték a prédikációs beosztásomat. Aznap részt vettünk az összejövetelen, és visszatértünk a szállásunkra.

1993-ban egy Expót tartottak Tae-Jeon-ban, Koreában. Abban az időben néhány fiatal testvér az egyházunkból angol nyelvű szórólapokat készített, és ezeknek a lapoknak a segítségével hirdette az evangéliumot sok külföldinek, akik meglátogatták az Expót. A külföldiek között voltak kenyaiak is, akik hallották az evangéliumot, és üdvösséget kaptak. Ily módon a testvérek közelebb kerültek a kenyaiakhoz. Munka után minden este látogatást tettek az apartmanban, ahol laktak, együtt beszélgettek, megosztották velük az Igét, és együtt imádkoztak.

Egy nap a testvérek egyike odajött hozzám, és ezt mondta: "Pásztor, én sajnálom azokat, akik Kenyából itt vannak. Mivel Koreában az árak ilyen magasak, nem tudják megvenni a megfelelő ételeket. Így csak édesburgonyát és "Ramen"-t esznek (ez egy olcsó koreai hosszútészta-fajta). Miután ezt hallottam, megbeszéltem a feleségemmel: „Lássuk őket vendégül egy ételre”. Pár nappal később a feleségem koreai ételt készített, teljes szívét beleadva, és meghívtunk kb. húsz embert a kenyaiak közül a házukba. Ekkor ettek először koreai háznál. Jól érezték magukat, hálából dicséreti énekeket is énekeltek nekünk.

Egy jó beszélgetést követően, mikor indulniuk kellett, megkérdeztem őket: „Mivel ti mind ide látogattatok országunkba, Koreába, meg szeretnék kérdezni titeket, van-e valami, amit a legszívesebben csinálnátok, amíg itt vagytok, Koreában.” Őszintén válaszoltak: „Koreában vagyunk, de nincs lehetőségünk igazán megtudni, mit jelent Koreában lenni. Hiszen mindig csak a Kiállítási Csarnokot látogatjuk. Szívesen utazgatnánk Koreában. De nem tudunk. Szóval ez a vágyunk, utazni Koreában.” Így felajánlottam nekik: „Mikor vidékre látogatok, az autóm hátsó ülése legtöbbször üres. Két vagy három embert el tudok vinni magammal közületek, mikor elmegyek. Szeretnék velem utazni, még ilyen körülmények között is?” Rendkívül örültek az ajánlatomnak. Ettől kezdve bármikor, ha el kellett mennem vidékre prédikálni, felhívtam őket, és ők velem tették meg a fordulókat, velem utaztak az autóban. Pusanba vagy Mockpoba, bármikor, ha el kellett utaznom prédikálni az Igét, velük együtt mentem. Történt közben, hogy Kenya kereskedelmi és ipari minisztere éppen akkor tett látogatást Koreába. Mikor a miniszter eljött az Expóra, és találkozott a honfitársaival, ők mind rólam beszéltek neki. „Park pásztor annyit törődik velünk. Szereti az országunkat, és nagyon

jó volt hozzánk, mialatt itt voltunk.” Pár nap múlva a miniszter felhívott, és megköszönte a vendégszeretetemet, és kifejezte kívánságát, hogy meglátogatna engem, hogy kimutassa háláját. Azt javasoltam neki: „Amennyiben Ön mindenképpen szeretne meglátogatni, miért nem vacsorázunk együtt?” Örömmel elfogadta, és este eljött a házukba. Felszolgáltuk a vacsorát, és egymás társaságában töltöttük az időt. A beszélgetés vége felé átnyújtottam a miniszternek a „Csak Jézus munkája által” című könyvem egy példányát ajándékol. El volt ragadtatva, és azt kérdezte: „Elnökünk minden vasárnap jár Istentiszteletre, és nagyon szeret ilyenfajta keresztény könyveket olvasni, úgyhogy szabad még egyet kérnem, hogy odaadhassam neki?” Amint adtam neki még egy példányt, meghívott Afrikába. Ezeken az eseményeken keresztül tudtam megtenni az első lépésemet Afrikába.

Hosszú ideig imádkoztunk Istenhez, hogy nyisson utat számunkra, hogy prédikálhassuk az evangéliumot Afrikában. Bár imádkoztunk, nem volt ötletünk, hogyan kellene odamennünk és terjeszteni az evangéliumot. De megtapasztaltuk, hogy az Úr meghallgatta az imánkat, és utat nyitott számunkra ilyen módon. Mikor visszagondolok erre az eseményre, világos, hogy nem én szolgáltam az Urat, hanem az Úr oltalmazott engem, segített engem, és szolgált felém, sokkal jobban, mint bármely titkár, bármely szolgáló vagy bárki más ezen a világon. Sorozat formájában publikáltam a Zsidókhoz írt levélhez fűzött magyarázatokat a „Jó Hír” folyóiratban. Mikor ez a sorozat a befejezéséhez közeledett, a kiadó megkért: „Pásztor, szeretnénk egy sorozatban megjelentetni arról szóló bizonyosságokat, hogy Isten hogyan munkálkodott rajtad keresztül. Kérjük, írd meg a bizonyágtételeidet.” Mikor befejeztem a Zsidókhoz írt levélről szóló magyarázatokat, elkezdtem töprengeni a múltamon. Egy olyan szolga voltam, aki mindig hűtlen, engedetlen és tétlen volt az Úr előtt. Mindazonáltal Ő csodálatosan segített és védelmezett engem. Sok nagy dolog, amit az Úr tett értem, arra készítetett, hogy térdre borulva, egyszerűen csak imádkozzak: „Uram, nem én szolgálalak Téged, inkább Te szolgáltál felém. Most akkor én szeretnék szolgálni Téged, Uram!” Mikor arra gondolok, hogy útmutató kezeivel hogyan vezette és védelmezte a világ egy olyan kiteszítottját, mint amilyen én voltam, sosem tudom ezt Neki eléggé megköszönni. Ezért nem akarok magammal vagy a jó munkáimmal dicsekedni, hanem tanúskodni szeretnék a Jó Hír folyóiraton keresztül arról, hogyan szeretett, segített, és munkálkodott értem az Úr. Éppen úgy, ahogy felém szolgált az Úr, Ő mindannyiunkban munkálkodik. Ezért elhatároztam a szívemben, hogy megírom ezt a bizonyágtételt, hogy tanúskodjam és dicsőítsem Istent, aki ilyen módon munkálkodik bennünk.

ÜDVÖSSÉGEM NAPJA

1962-ben kaptam üdvösséget, miután teljesen el voltam veszve a bűnben. Sosem tudom elfelejteni azt a napot, a napot, amelyen az összes bűnöm olyan tisztára lett mosva, mint a hó, a napot, amelyen a bűnöm terhe le lett véve a vállamról. A béke és a hála a szívemben azonos lehetett azzal a szolgálóval, aki megkapta az urától tízezer talentumos adósságának elengedését. Ettől a pillanattól kezdve a szívem nagyon közel került Istenéhez, mivel a bűn akadályai lerombolódtak. Az Úr meghallgatta az imámat. Béke és öröm, amelyben korábban sosem volt részem, bátorítás az evangélium hirdetésére, és vágyódás az Igére, mint egy kincsre - ilyen dolgok jöttek egyre és egyre a szívembe. Nagyszerű és áldott dolgok, amelyekről a múltban még csak álmodni sem voltam képes, hogy részem lehet bennük, kezdték megtölteni a szívemet egymás után.

Ha a múltamra tekintek, egy hüvelyknyi részem sem volt igazán boldog, hálás vagy békességgel teli. Ahogy az orvos egy rákos beteget operál és egy nagy daganatot talál a gyomor, belek, a máj, a garat helyein, az Úr csak testi vágyakat talált a szívemben - a szívben, amely arra lett teremtvé, hogy békességet, örömet, hálát, szeretetet és reményt birtokoljon. A testi vágyak követésétől megromolva, a szívem megtelt panaszokkal, gyűlölettel, gonosszággal, hamissággal és így tovább. Egy darabka békét sem lehetett találni a szívemben. És még a szívem csücskében sem volt nyugalom, szeretet vagy hit.

Szeretett Uram kopogott szívem ajtaján, amely szennyes volt, és a pusztulás felé tartott. Kinyitotta egy ilyen szív ajtaját, elkezdte megtölteni az Ő szeretetével, békéjével és örömeivel. E kegyelemnek köszönhetően egy ilyen gonosz és erkölcstelen bűnös, mint én, igazzá vált, Jézus igazságán keresztül. Elkezdtem szent életet élni, Jézus szentsége által és élvezni a békességet, amit Ő adott. Azzal a reménnyel tekintve a következő napra, amit Jézus adott, más életet élek. Csak arról tehetek bizonyosságot, hogy ez mind az élő Isten kegyelme által van. Az Úr megnyitotta az ajtót számunkra, hogy terjeszthessük az örömhírt Afrikában, mikor Afrikával kapcsolatosan imádkoztunk. Szintén meghallgatta az imánkat, és lehetővé tette számunkra, hogy hirdethessük az evangéliumot börtönökben és lepratelepeken, bár sok ellenállással találtuk szembe magunkat. Lehetővé tette számunkra, akiknek sok fogyatékoságuk volt, hogy hirdethessük az evangéliumot Oroszországban, Kínában, Japánban és sok más országban, misszionáriusokat kiküldve.

Miután megkaptam az üdvösségemet és visszatértem az Úrhoz, megtapasztalhattam ezeket a nagyszerű és dicsőséges dolgokat. Amint egy szép virág nyílik egy piszkos trágyadombon, Isten tisztává tette az erkölcstelen és gonosz szívemet, és az Ő drága munkáit ültette bele.

A Jó Hír folyóiraton keresztül Isten értékes munkáit szeretném megosztani az olvasókkal mostantól kezdve. Amennyire csak lehetséges, kívánom, hogy az Úrnak ugyanaz a kegyelme,

amelyet én kaptam, helyet találjon minden egyes ember szívében, aki olvassa ezt a bizonyágtételt. Kívánom, hogy ennek következtében az Úr, aki megmentett engem, Önökben is tudjon munkálkodni, és mindnyájan az Ő kegyelmében és áldásaiban lakozzatok. Ez a bizonyágtétel egy bevezetés számos továbbihoz, amelyek a következő hónaptól kezdve fognak megjelenni, folytatásokban.